

formation of communicative language skills solved during mastering by students of the course "Technology Professional Communication" The course extends the idea of communicating of social worker, helping to improve their communication skills.

The structure of the course devoted considerable space to communicative speech exercises and tasks that require students to self-evaluation and refinement of each recurring actions. The acquisition of up correctness of certifying skills availability and accuracy and speed – formation skills.

Key words: professional formation of the future expert of social sphere, professional development, communicative and speech training, communication skills, speech exercises and tasks the learning process.

Отримано 11.05.2016

УДК: 364-322

Ю. Л. Бриндіков
bryndik@i.ua

ВОЛОНТЕРСТВО ЯК ЕЛЕМЕНТ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ

Бриндіков Ю. Л. Волонтерство як елемент соціальної роботи. У дослідженні висвітлено сутність та принципи волонтерської роботи як багатовекторної діяльності, спрямованої на соціальну підтримку вразливих верств населення. Волонтерську роботу ототожнено із благодійницькою діяльністю, оскільки зміст цих понять співпадає.

Взято до уваги роботи українських та зарубіжних науковців, які долучались до питань з'ясування змісту волонтерської роботи, менеджменту волонтерської роботи та причин, які спонукають людей до волонтерства.

Продемонстровано генезу волонтерської діяльності як невід'ємного елемента соціальної роботи та соціальної політики в Україні. Висвітлено перші форми соціальної допомоги, перехід до державної системи захисту нужденних, домінування держави в системі допомоги і захисту різних соціальних груп населення, професійний розвиток соціальної роботи та волонтерства.

Розкрито класичні та нові типи волонтерів та волонтерської діяльності. Зроблено акцент на сімейному та подійному волонтерстві, волонтерстві пенсіонерів, віртуальному, міжнародному та інклюзивному волонтерстві як таких, що тільки починають розвиватись в Україні або й зовсім невідомі на теренах нашої держави.

Висвітлено нормативно-правові документи, які вказують напрями волонтерської діяльності, описують особливості правового статусу волонтерів та діяльності волонтерської організації, вказуються права та

обов'язки волонтерів та отримувачів волонтерської допомоги із врахуванням сучасної соціально-економічної ситуації в державі.

Продемонстровано зміст законів та їх вплив на центральні органи виконавчої влади щодо реалізації державної політики у сфері волонтерської діяльності, вживання заходів з метою популяризації та розвитку волонтерської діяльності, сприяння поширенню інформації щодо волонтерської діяльності; сприяння громадським об'єднанням та благодійним організаціям у діяльності, спрямованій на розвиток волонтерства.

Продемонстровано негативні сторони у волонтерській діяльності, які пов'язані з недостатньою підтримкою органів державної влади.

Запропоновано включення декількох ланок, таких як фізичні особи, усі прибуткові та неприбуткові організації та органи державної влади для створення якісної та ефективної волонтерської роботи як невід'ємної частини соціальної роботи в Україні.

Ключові слова: волонтерство, волонтерська діяльність, благодійність, типологізація волонтерів, типи волонтерської діяльності.

Брындиков Ю. Л. Волонтерство как элемент социальной работы. В исследовании освещены сущность и принципы волонтерской работы как многовекторной деятельности, направленной на социальную поддержку уязвимых слоев населения. Волонтерскую работу отождествлено с благотворительной деятельностью, поскольку содержание этих понятий совпадает.

Приняты во внимание работы украинских и зарубежных ученых, которые приобщались к вопросам выяснения содержания волонтерской работы, менеджмента волонтерской работы и причин, побуждающих людей к волонтерству.

Продемонстрировано генеза волонтерской деятельности как неотъемлемого элемента социальной работы и социальной политики в Украине. Освещены первые формы социальной помощи, переход в государственную систему защиты нуждающихся, доминирование государства в системе помощи и защиты различных социальных групп населения, профессиональное развитие социальной работы и волонтерства.

Раскрыто классические и новые типы волонтеров и волонтерской деятельности. Сделан акцент на семейном и событийном волонтерстве, волонтерстве пенсионеров, виртуальном, международном и инклюзивном волонтерстве как таких, которые только начинают развиваться в Украине или вовсе неизвестные на территории нашего государства.

Освещены нормативно-правовые документы, указывающие направления волонтерской деятельности, описывающие особенности правового статуса волонтеров и деятельности волонтерской организации, указываются права и обязанности волонтеров и получателей волонтерской помощи с учетом современной социально-экономической

ситуации в государстве.

Продемонстрировано содержание законов и их влияние на центральные органы исполнительной власти по реализации государственной политики в сфере волонтерской деятельности, принятие мер с целью популяризации и развития волонтерской деятельности, содействие распространению информации о волонтерской деятельности; содействие общественным объединениям и благотворительным организациям в деятельности, направленной на развитие волонтерства.

Продемонстрировано негативные стороны в волонтерской деятельности, связанные с недостаточной поддержкой органов государственной власти.

Предложено включение нескольких звеньев, таких как физические лица, все прибыльные и неприбыльные организации и органы государственной власти для создания качественной и эффективной волонтерской работы как неотъемлемой части социальной работы в Украине.

Ключевые слова: волонтерство, волонтерская деятельность, благотворительность, типологизация волонтеров, типы волонтерской деятельности.

Постановка проблеми. Волонтерство в сучасній Україні набирає все більших обертів і причиною цьому слугує нестабільна соціально-економічна ситуація в державі. Волонтерський рух-це багатовекторна діяльність, яка спрямована на соціальну підтримку вразливих верств населення. Українці особливо гостро потребують допомоги волонтерів за відсутності налагодженої системної роботи закладів та установ соціального спрямування.

Гостра соціально-економічна криза та військові події на сході України активізували волонтерський рух на всій території нашої держави, тим самим засвідчивши важливість волонтерської діяльності як елемента соціальної роботи та соціальної політики держави.

Проблемним залишається питання організації волонтерської роботи, її регламентації з точки зору нормативно-правової бази, визначення її місця у соціальній політиці держави та підтримки органами державної влади.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. До визначення змісту понять «волонтерство» та «волонтер» долучалися такі науковці як М. Дейчаківський, В. П. Андрущенко, М. П. Лукашевич та ін. З'ясуванням причин, які спонукають людей до виконання волонтерської роботи, займалися такі дослідники як L. Conway, S. Ellis та A. Маслоу.

Варто згадати ім'я Адріани Паласіос, волонтера з Аргентини, яка шляхом віртуального волонтерства надала можливість більш, ніж 600 організаціям із 80 країн світу одержати доступ до освітніх матеріалів і ресурсів, підготовлених канадською некомерційною організацією Working to Empower, яка підтримує активність місцевих товариств у

боротьбі з поширенням ВІЛ/СНІДу.

Менеджмент волонтерської діяльності досліджували А. Н. Маховиков, Е. Willis, А. Rushton, J. Nathan та ін. [1; 2].

Мета статті. Основне завдання дослідження полягає у визначенні понять «волонтерство», «волонтерська діяльність», «волонтер», «благодійність»; висвітленні нормативно-правової бази, яка регулює волонтерську та благодійницьку діяльність і забезпечує її розвиток та популяризацію. Мета статті полягає у з'ясуванні причин і принципів волонтерської діяльності, а також у виявленні недоліків волонтерської роботи для подальшої їх ліквідації.

Виклад основного матеріалу дослідження. Перш за все, необхідно дати визначення терміну «волонтерство», який пояснюється як діяльність, спрямована на допомогу іншим і здійснюється не заради грошової компенсації, матеріальної користі й не ґрунтується на примусі [2, с. 146; 3, с. 169; 7].

Таке пояснення волонтерської діяльності дає можливість ототожнення її з благодійництвом як добровільною безкорисливою пожертвою фізичних та юридичних осіб у поданні набувачам матеріальної, фінансової, організаційної та іншої благодійної допомоги [4, с. 51].

Така можливість взаємозв'язку волонтерства та благодійництва дає змогу ствердно говорити про існування першого на теренах Київської Русі, а значить України, на протязі багатьох століть.

988 рік в Україні охарактеризувався початком періоду церковної благодійності, який вважається одним з найбільш тривалих в історії і характеризується зміною соціально-економічної та соціально-культурної ситуації. Основними об'єктами допомоги в ті часи ставали жебраки, вдови, хворі, сироти. Соціальна допомога регламентувалась такими правовими документами як статuti Володимира Великого та Ярослава Мудрого.

Головним ділом всього життя князя Володимира Мономаха стала благодійницька діяльність, показана прикладом відомого лікаря Агапіта Печерського, яка була спрямована на захист жебраків, хворих, вдовиць та сиріт. Цю естафету перейняв внук Володимира Мономаха великий князь Ростислав Мстиславович, який роздав все своє майно та казну монастирям, церквам, вдовам та біднякам. Хоронили князя на народні пожертви, які за один день перевищили річний дохід князя, тим самим засвідчивши шану добродійній діяльності.

У другій половині XII ст. княжа допомога поступово витісняється монастирською та церковною опікою.

Епоха українського Відродження (друга половина XV-XVII ст.) характеризується наступними основними формами соціальної допомоги: монастирська система допомоги, державна система захисту, перші світські прояви добродійності. В цей період з'являється декілька напрямів суспільної опіки: особиста благодійність, громадська або державна при збереженні філантропічної функції держави.

Другій половині XVII-XVIII ст. властивий перехід до державної системи захисту нужденних.

Із встановленням радянської влади 1918 року (у Західній Україні владу встановлено 1939 року), усі сфери суспільного життя контролювались державою. У 1919 році видано декрет Раднаркому УРСР, який націоналізував всі добродійні установи, очолювані приватними особами або добродійними товариствами, їх передано у відання Наркомсоцзабезу УРСР і його місцевим органам. Соціальну роботу як суспільний інститут підмінили відомства системи освіти, соціального забезпечення, охорони здоров'я та внутрішніх справ.

Перша світова війна, революція, а згодом голодомор 1932-33 рр. та Друга світова війна призвели до виникнення соціально-економічних змін в Україні, наслідком чого стає домінування держави в системі допомоги і захисту різних соціальних груп населення.

Таке положення речей залишалось незмінним до початку 80-х років минулого століття. Суттєві зміни пов'язані із формуванням нових державних соціальних служб, призначених для надання послуг за місцем проживання. У 1985 році Міністерство соціального забезпечення УРСР стало ініціатором експерименту із соціально-побутового обслуговування самотніх непрацездатних престарілих громадян, які потребували стороннього догляду та допомоги у побуті. До експерименту долучились декілька областей України, в ході якого було створено 10 спеціалізованих служб, налагоджено професійну підготовку. Експеримент засвідчив ефективність соціальних служб, утримання яких обійшлося державі у 10 разів дешевше, ніж утримання самотніх пенсіонерів у будинках-інтернатах.

Даний період характеризується неправильним сприйняттям соціального працівника як фахівця із проблем запобігання, нейтралізації та усунення соціальних проблем, але у державному класифікаторі було зафіксовано професію «Соціальний робітник».

У 90-х роках ХХ ст. в Україні спостерігався професійний розвиток соціальної роботи та соціальної педагогіки, але особиста волонтерська або добродійна діяльність залишалась дотичною частково до вирішення соціальних питань або й зовсім залишалась осторонь багатьох кризових суспільних проблем [5; 6; 8].

За довгі століття з'явилась не тільки провідна роль державного сектору у наданні соціальних послуг та захисті різних соціальних груп населення, які опинились у складних життєвих обставинах, але й змінились типологізація волонтерів, їх діяльності та мотивації.

Класичні типи волонтерів наступні:

- волонтери, які працюють тривалий час і характеризуються повною віддачею справі або організації; самостійно знаходять організацію, яка вже працює з добровольцями; є членами певної організації; направляються до певної організації після спілкування з іншими волонтерами.

- волонтери, які працюють не тривалий проміжок часу і цікавляться справою лише поверхнево, не заглиблюючись у неї. Волонтери цього типу класифікуються як «спеціалісти», оскільки вони співпрацюють з організацією стільки, скільки необхідно для повного виконання певного виду роботи.

- волонтери, які беруть участь під час певної події. Такий тип волонтерів має відношення до організації волонтерської роботи у день певної події.

Та я зауважив, що відбулись трансформаційні процеси у соціальній роботі та соціальній політиці, що відобразились на принципах, методах волонтерства як елемента соціальної роботи та типологізації добровольців, які долучаються до виконання суспільно значущих програм.

Отже, сьогоднішній день демонструє нові типи волонтерів, наприклад:

- волонтери на своїй основній роботі. Це категорія людей, які залучаються компаніями, у яких працюють, для роботи над спільним проектом.

- волонтери-пенсіонери залучаються до роботи в якості асистентів організації, яка має соціальний вектор.

- волонтери, які обрали працю як альтернативу вирокові, мають можливість відпрацювання певної кількості годин на користь суспільству.

- волонтери – представники певних професій створюють власні активні волонтерські програми та іноді примушують своїх членів приймати участь у виконанні суспільних робіт.

- епізодичні волонтери – це волонтери, які працюють певний проміжок часу в різних організаціях і приймають участь у нетривалих заходах, але тільки за власним бажанням.

- волонтерство у середовищі людей, які потребують перехідного періоду;

- волонтери, які отримують винагороду від уряду.

Потрібно зазначити, що усі вищезазначені типи волонтерів поєднані одними спільними потребами, а саме: важливість самореалізації, передача життєвого досвіду, набуття нових знань, причетність до важливої суспільної праці, уникнення самотності, отримання задоволення від роботи, відчуття потреби соціуму та ін. [1; 2].

Вказуючи на новітні образи волонтерів, які поєднані спільною метою, необхідно вказати й на те, що існує ряд форм волонтерства, які тільки починають пускати паростки на ниві соціальної роботи або й зовсім не знайомі українському суспільству.

Перш за все, звернемо увагу на сімейне волонтерство, яке ще не має системності в Україні, хоча принцип його дуже чудовий. Батьки залучають дітей до благодійних акцій, які можуть бути у вигляді підтримки чистоти, розчищення водойм, насадження рослин та дерев. Та головним є те, що сім'я стає міцнішою, завдячуючи таким акціям і діти

поступово стають соціально відповідальними громадянами.

Подійне волонтерство на відміну від сімейного, в нашій країні збільшує інструментарій для залучення суспільної уваги до благодійних проектів через спортивні заходи, ярмарки, концерти, фестивалі та ін. Такі акції дозволяють зміцнити відносини благодійних організацій з діючими волонтерами і залучити до благодійних заходів нових людей.

Волонтерство пенсіонерів, яке давно поширене в західноєвропейських державах і надає можливість повноцінної соціалізації людям похилого віку, зовсім не розвинене в Україні. Як засвідчує європейський досвід, пенсіонери є активною політичною силою, готові поділитись безцінним досвідом з молодією генерацією та активно приймають участь у різних волонтерських заходах, що дає їм можливість бути в епіцентрі усіх суспільних подій.

Віртуальне волонтерство (онлайн-волонтерство) дає можливість небайдужим людям економити свій час, надає можливість брати участь у волонтерській роботі людям з обмеженими фізичними можливостями, які не можуть пересуватися.

Міжнародне волонтерство характеризується тенденцією до постійного збільшення учасників у міжнародних проектах. Ними стають як професіонали, так і люди без спеціальних навичок. Для українських волонтерів такий вид допомоги поки що не є пріоритетним.

І нарешті, згадаємо про інклюзивне волонтерство, яке має на меті полегшення життя людей з обмеженими можливостями, надання їм можливості здійснювати волонтерську діяльність і ділитись власним, нерідко, багатим досвідом у вирішенні нагальних суспільних проблем [1; 9; 10].

Варто згадати про нормативно-правове забезпечення волонтерської діяльності в Україні.

Перш за все, висвітлимо Закон України «Про волонтерську діяльність» (відомості Верховної Ради України (ВВР), 2011, № 42, ст. 435) із змінами, внесеними згідно із Законами № 5073-VI від 05.07.2012, ВВР, 2013, № 25, ст.252; № 246-VIII від 05.03.2015, ВВР, 2015, № 22, ст.146, який регулює відносини, пов'язані з впровадженням волонтерської діяльності в Україні.

В загальних положеннях закону висвітлено зміст понять «волонтерська діяльність» та «волонтерська допомога».

Крім того, вказуються напрями волонтерської діяльності із врахуванням сучасної соціально-економічної ситуації в державі.

У другому розділі вищезазначеного закону описуються особливості правового статусу волонтерів та діяльності волонтерської організації.

Також вказано права та обов'язки волонтерів та отримувачів волонтерської допомоги.

5 березня 2015 року було прийнято Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо волонтерської діяльності» (№ 246-VIII), який скасовує необхідність отримання громадськими об'єднаннями статусу волонтерських; розширює напрями волонтерської діяльності з

урахуванням особливостей теперішнього часу: передбачено здійснення волонтерської діяльності з урахуванням потреб при проведенні антитерористичної операції; передбачає надання одноразової грошової допомоги сім'ям волонтерів, які загинули в ході проведення антитерористичної операції; волонтерам, які отримали поранення та ін.

Вищезазначений закон встановлює, що центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері волонтерської діяльності, повинен забезпечувати реалізацію державної політики у сфері волонтерської діяльності; вживати заходів з метою популяризації та розвитку волонтерської діяльності; сприяти поширенню інформації щодо волонтерської діяльності; сприяти громадським об'єднанням та благодійним організаціям у діяльності, спрямованій на розвиток волонтерської діяльності.

Наказ Мінсоцполітики №1196 від 10.12.2015 року «Про затвердження складу Ради з координації роботи щодо надання волонтерської та благодійної допомоги при Міністерстві соціальної політики України» має на меті сприяння розвитку та популяризації волонтерської та благодійної діяльності.

Це не повний перелік нормативно-правових документів, спрямованих на захист та підтримку волонтерів, організацій та установ, які займаються благодійною діяльністю.

Але, на жаль, реалії сьогодення демонструють українському суспільству декларативний характер ряду законів, які виконуються частково, тим самим не забезпечуючи потрібного результату у волонтерській діяльності.

Висновки з проведеного дослідження.

Відсутність функціонування деяких типів волонтерської діяльності в Україні є свідченням недостатньо налагодженої системи соціальної роботи, яка повинна постійно оновлюватись інноваційними методами надання послуг різним соціальним групам людей, які опинились у складних життєвих обставинах.

Відсутність певних типів волонтерів та волонтерської діяльності вказує на слабкість ланки державної політики, яка повинна розробляти методи даної діяльності, інформувати населення про них та забезпечувати створення різних альтернатив здійснення волонтерської діяльності.

Реалії сьогодення демонструють суспільству зниження потенціалу волонтерів та ослаблення їх діяльності і причинами цього є не достатньо міцна нормативно-правова база, яка має захищати та підтримувати волонтерство, відсутність достатньої уваги органів державної влади до цієї важливої ланки соціальної роботи та соціальної політики.

На завершення хочу додати, волонтерство – це прояв соціальної відповідальності, яка повинна бути присутня не тільки в окремих фізичних осіб, але й в усіх прибуткових і неприбуткових організаціях, а головним забезпечувачем і координатором волонтерської діяльності повинна бути держава.

Список використаних джерел

1. Зима О.Г. Особливості волонтерства та його розвиток в Україні: препринт / [О.Г. Зима, В.О. Підгайна]. – Х.: Вид. ХНЕУ, 2011. – 48 с. (Укр. мов.)
2. Соціальна робота в Україні: перші кроки / Під редакцією В. Полтавця. – К.: Видавничий дім «КМ Academia», 2000. – 236 с. – Бібліогр. в кінці ст.
3. Павленок П.Д. Методология и теория социальной работы: Учебное пособие / П.Д. Павленок – М.: ИНФРА-М, 2008. – 267 с. – (Высшее образование).
4. Соціальна робота: Короткий енциклопедичний словник. – К.: ДЦССМ, 2002. – 536с. // Соціальна робота. Книга 4.
5. Соціальна робота: Підручник / [В.А. Поліщук, О.П. Бартош-Пічкарь, Н.М. Горішна, Г.В. Лещук, О.Ю. Пришляк] ; За ред. Н.Г. Ничкало. Тернопіль: ВАТ «ТВПК«Збруч» 2010. – 330 с.
6. Бобров О.Е. Антология интриг и предательства в медицине / О.Е. Бобров – Донецк: Издатель Заславский А.Ю., 2009. – 272 с.
7. Соціальна робота: теорія і практика: Навч. посіб. – 2-ге вид., перероб. і доп. / [Л.Т. Тюття, І.Б. Іванова]. – К.: Знання, 2008. – 574 с.
8. Вступ до соціальної роботи: Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів / За ред. Т.В. Семигіної, І.І. Миговича. – К.: Академвидав, 2005. – 304 с. (Альма-матер)
9. Науково – методичний журнал «Соціальна робота в Україні: теорія і практика». № 3 – 4, грудень 2014 року. – 196 с.
10. Волонтери в соціальній роботі / Упоряд.: [О. Главник, Н. Романова, Т. Друженко] – К.: Главник, 2006. – 128 с. – (серія «Бібліотечка соціального працівника»). Бібліогр.: с. 126-127.
11. Інтернет-ресурс: <http://www.mlsp.gov.ua>

Spisok vikoristanih dzherel

1. Zyma O.H. Osoblyvosti volonterstva ta yoho rozvytok v Ukraini: preprynt / [O.H. Zyma, V.O. Pidhaina]. – Kh.: Vyd. KhNEU, 2011. – 48 s. (Ukr. mov.)
2. Sotsialna robota v Ukraini: pershi kroky / Pid redaktsiieiu V. Poltavtsia. – K.: Vydavnychiy dim «KM Academia», 2000. – 236 s. – Bibliohr. v kintsi st.
3. Pavlenok P.D. Metodolohyia y teoryia sotsyalnoi raboty: Uchebnoe posobyie / P.D. Pavlenok – M.: YNFRA-M, 2008. – 267 s. – (Vysshee obrazovanye).
4. Sotsialna robota: Korotkyi entsyklopedychnyi slovnyk. – K.: DTsSSM, 2002. – 536s. // Sotsialna robota. Knyha 4.
5. Sotsialna robota: Pidruchnyk / [V.A. Polishchuk, O.P. Bartosh-Pichkar, N.M. Horishna, H.V. Leshchuk, O.Iu. Pryshliak] ; Za red. N.H. Nychkalo. Ternopil: VAT «TVPK«Zbruch» 2010. – 330 s.
6. Bobrov O.E. Antolohyia yntryh y predatelstva v medytsyne / O.E. Bobrov – Donetsk: Yzdatel Zaslavskyi A.Iu., 2009. – 272 s.
7. Sotsialna robota: teoriia i praktyka: Navch. posib. – 2-he vyd.,

pererob. i dop. / [L.T. Tiuptia, I.B. Ivanova]. – K.: Znannia, 2008. – 574 s.

8. Vstup do sotsialnoi roboty: Navchalnyi posibnyk dlia studentiv vyshchych navchalnykh zakladiv / Za red. T.V. Semyhinoi, I.I. Myhovycha. – K.: Akademvydav, 2005. – 304 s. (Alma-mater)

9. Naukovo – metodychnyi zhurnal «Sotsialna robota v Ukraini: teoriia i praktyka». № 3 – 4, hruden 2014 roku. – 196 s.

10. Volontery v sotsialnii roboti / Uporiad.: [O. Hlavnyk, N. Romanova, T. Druzhchenko] – K.: Hlavnyk, 2006. – 128 s. – (seriia «Bibliotechka sotsialnoho pratsivnyka»). Bibliohr.: s. 126-127.

11. Internet-resurs: <http://www.mlsp.gov.ua>

Bryndikov Yu. L. Volunteering as an element of social work. The research shows the essence and principles of volunteer work as a multi-vector activities aimed at social support to vulnerable people. Volunteer work is identified with charity work, because the content of these concepts is the same.

It was taken into account the work of Ukrainian and foreign scientists, who are attached to the issues of finding the content of volunteer work, volunteer work and management, reasons that motivate people to volunteering.

It was demonstrated genesis of volunteering as an integral part of social work and social policy in Ukraine. It has been disclosed the first forms of social assistance, the transition to the state system of protection of the people in need, the dominance of the state in the help system and the protection of various social groups, professional development of social work and volunteering.

The classic and new types of volunteers and volunteering has been described. The attention was focused to family and event volunteering, volunteering pensioners, virtual, international and inclusive volunteering as the ones that are just beginning to develop in Ukraine or even unknown in the territory of our state.

Normative and legal documents, indicating the direction of volunteer activities, describing the peculiarities of the legal status of volunteers and volunteer organizations activities, specified the rights and responsibilities of volunteers and volunteer assistance recipients were highlighted, taking into account the current social and economic situation in the state.

It was demonstrated the content of the laws and their impact on the central executive authorities to implement the state policy in the field of volunteering, taking measures to promote the development and volunteer activities, promote the dissemination of information about the voluntary activity; promotion of public associations and charitable organizations in activities aimed at the development of volunteering.

Demonstrated negative aspects in volunteer activities related to the lack of support of public authorities.

Proposed inclusion of several units, such as individuals, all profitable and non-profit organizations and public authorities for creating high-quality and efficient volunteer work as an integral part of social work in Ukraine.

Key words: volunteer, volunteering, charity, typology of volunteers, types of volunteer activities.

Отримано 11.05.2016